

Σ Ε μας τους νωχελικούς θεατρόφιλους της Κύπρου, οι αποστάσεις μεταξύ των τριών πλέον θεατρικών πόλεων φαίνονται μακρινές. Έτσι συνήθως κάνουμε ανεπίτρεπτη υπομονή περιμένοντας τους θιάσους να 'ρθουν στη δική μας πόλη, έστω και με καθυστέρηση εβδομάδων μετά από την πρεμιέρα. Αυτές τις μέρες η ΕΘΑΛ επισκέπτεται τη Λευκωσία με το «Φονιά» του Μήτσου Ευθυμιάδη, έργο που παίζεται στη Λεμεσό, εδώ και έξι εβδομάδες.

Έχοντας συνηθίσει στις άγουρες επίσημες πρώτες, με ευχαρίστηση ένιωσα πως πέτυχα την τέλεια στιγμή στη ζωή μιας παράστασης. Οι ηθοποιοί κυρίαρχοι των χαρακτήρων που ενσαρκώνουν και νικητές του πληθωρικού λόγου, έχουν φτάσει στο στάδιο που μπορούν να δοθούν εξ ολοκλήρου στο πλέξιμο του περίπλοκου σχεδίου σχέσεων μεταξύ των ηρώων τους. Είναι η στιγμή της πραγματικής ωρίμανσης της παράστασης πριν να φανούν τα σημάδια κορεσμού. Και η πρώτη παρουσίαση του έργου στη Λευκωσία, έδωσε στα πράγματα μια ανάταση δεύτερης πρεμιέρας.

Ο θιάσος της ΕΘΑΛ παρουσιάζεται τώρα σε πολύ καλή φόρμα. Χρόνια έχει να δούμε το Χρυσάνθο Χρυσάνθου να παίζει με τόση ευλυγισία, όρεξη, ακρίβεια, με αυτοπεποίθηση και όχι αυ-

«Ο Φονιάς» από την ΕΘΑΛ

ταρέσκεια που σε μερικές περιπτώσεις έπαιζε ρόλο του προσωπικού κακού δαίμονα αυτού του ηθοποιού. Παρακολουθώντας το παιχνίδι του Χρ. Χρυσάνθου στο ρόλο του ακροβάτη της ζωής του Ταρζάν επισημαίνει κανείς συνεχή σειρά από μικρές τεχνικές υποκριτικές επιτυχίες στην κίνηση, στον τόνο έκφρασης, στη λεπτότητα αντίδρασης, τις ατάκες των συναδέλφων χωρίς ο ηθοποιός να περνά στην επίδειξη δεξιοτεχνίας. Όλα είναι υποταγμένα στην πλήρη ψυχολογική ολοκλήρωση του χαρακτήρα. Εδώ είναι πολύ αισθητό το πεπειραμένο χέρι του σκηνοθέτη Γιάννη Βόγλη που επιβάλλει σε όλους τους συντελεστές το αναγκαίο σ' ένα τόσο έντονο έργο μέτρο και υπογραμμίζει συνέχεια τους γενικούς στόχους του κάθε ρόλου και όλης της παράστασης για να μη χάνονται αυτοί στις συχνές μικροσυγκρούσεις.

Το χέρι του σκηνοθέτη βοήθησε τον Ανδρέα Βασιλείου και την Έλενα Ευσταθίου να κρατήσουν τα πάθη τους κρυμμένα έτσι που πίσω από τη βαθιά σιωπή ή την έμμεση ανταλλαγή υπονοούμενων ν' ακούγεται συνέχεια το υπόκοφο απειλητικό βουητό αυτών των πιεσμένων από

παλιά παθών, τύψεων, ενοχών. Απελευθερώνοντας ελάχιστη από αυτή την συμπιεσμένη ενέργεια στη διάρκεια του έργου, η Έλενα Ευσταθίου μπόρεσε να φέρει την ηρωίδα της στην πολύ δυνατή έκρηξη εξομολόγησης και να δώσει τη μετά την καθαρή χαλάρωση στο κορμί και στο βλέμμα της.

Ο Ανδρέας Βασιλείου, ο Σάββας, τραβούσε δύο βαριές αλυσίδες της μοίρας του - την ιστορία πώς προδόθηκε ο ίδιος και την άλλη πώς πρόδωσε. Παλαιότερα είχαμε δει κάποιες φορές αυτό τον ηθοποιό να οδηγεί τους δραματικούς του ρόλους σ' ένα αδιέξοδο αόριστου θυμού. Τώρα όμως οι σιωπές του είναι γεμάτες νόημα και οι εκρήξεις του ψυχολογικά σαφείς.

Στο Χριστόφορο Χριστοφόρου (το Γιάννη), είχε κατά κάποιο τρόπο ανατεθεί από το σκηνοθέτη, να κρατάει πάνω του το ενδιαφέρον του κοινού μέχρι που οι άλλοι ξετυλίγουν τις μυστικές πτυχές της μοίρας τους, γι' αυτό και η θέση του στο στρογγυλό οικογενειακό τραπέζι - αντίκρου του κοινού. Ο ήρωας του σχολιάζει με τις αντιδράσεις του τις αφηγήσεις των πρώην κατάδικων από τον κόσμο πίσω από τα κάγκελα,

αντιπροσωπεύει την κοινωνία στην αντιπαράθεση με τη «φυλακή» όπως σαρκαστικά το θέτει ο Ευθυμιάδης. Όλα αυτά τα κάνει με επιτυχία και αποτελεσματικότητα. Γενικά οι εργασίες του νεαρού ηθοποιού από την πρώτη του εμφάνιση στο «Ένα» διαγράφουν σταθερή ανοδική πορεία.

Τα σκηνικά της Ξένιας Παντελή παραστατικά εκ πρώτης όψεως και με πολλές ρεαλιστικές λεπτομέρειες, περνούν με καθαρά εικαστικό τρόπο στο συμβολικό επίπεδο. Οι κόκκινοι τοίχοι του στρογγυλού δωματίου δίνουν την εντύπωση δουλεμένης επιφάνειας ζωγραφικού πίνακα και συμβολίζουν το αποξηραμένο αίμα του φόνου και το «εσωτερικό της μοίρας», κάπως έτσι πρέπει να είναι, κόκκινο... Πολλοί είπαν, κι εγώ το νόμιζα, πως ο Βόγλης για να βοηθήσει την ΕΘΑΛ πρέπει να παίξει ο ίδιος, να φέρνει θεατές. Ο Βόγλης όμως κάνει κάτι άλλο. Κάνει σπουδαία σκηνοθεσία, σοβαρότατη δουλειά με τους ηθοποιούς. Αυτά είναι επένδυση στο μέλλον του θεάτρου και τέτοιες ενέσεις επιτυχίας και αυτοπεποίθησης είναι ότι χρειάζεται ο θιάσος. Προτρέπω τους Λευκωσιάτες να προλάβουν να δουν τις παραστάσεις του «Φονιά» που θα παίζεται μέχρι τις 12 του Γενάρη στην αίθουσα Μελίνα Μερκούρη.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ